

Bence Lajos
Isten és a legszebb Lélek-Álom

Adyra gondolva

Mikor meghajolsz,
mikor a hajlongásból
is eleged van, s úgy érzed,
már senkid sincsen,
eljön hozzád Isten.

Bekopog, illendően,
nem seregek uraként jó,
nem a kivagyiság királya ő,
s láthatlanban csodát
tesz, nőni kezd benned,
intézményesül, s lesz
lassacskán miként a Virág,
vagy ahogy a világosságból
megszületik a Nagyvilág.

Így lesz ő is
istenből Isten, akkor,
mikor már semmid sincsen,
s fojtogatóvá lesz a lég is,
miként a jégbe fagyott
halak, tavaszvártán, kinyílik
feletted az Ég is, midőn
növekvő kopoltyúzáraik
felpattantanak, a Fény
és a Levegőég hatalmát
hirdetve.

S akkor agyadról lehull
a béklyó és lánc, kinyílik
minden önmagad rakta
bilincs és kaloda, s áll
előtted az égi pagoda,
tornyaival mutatva az égi
katedrálisra, lehull a
homály, köd és hályog,
Isten áll előtted
s égi lajtorjása,
Jákob.